

Aşğılık bir susuzluk onu uyandırdı, kalkıp su içmeye gitti ama damacana kupkuruydu, musluktansa iplik gibi, ıslak bir hava süzölüyordu. Masanın üstündeki üçte biri dolu mezcâl şişesine hınçla baktı ve o günün korkunç olacağına dair bir kuşkuya kapıldı. Saatlerdir korkunç, hem de sürekli içerek içinde yarattığı o küçük cehennemden çok daha korkunç olduğunu bilemezdi. Dışarı çıkmaya karar verdi. Kapısını açtı ve Büyük Ev'in gerçekten Büyük Ev olduğu günlerden beri, şimdiki gibi yarı talihli insanların oturduğu dairelerden oluşan iki katlı bir binaya dönüşmeden önce de orada yaşayan La Ñora'nın koridordaki koşuşturmasını göremeyince garipsedi, ana kapıyı açıp çıktı. Dışarı adımını atar atmaz sırtına saplanan sancı onu kötü bir şey olduğu konusunda uyardı.

Rüya görmediğinden emindi, çünkü rüyaları hep alelade şeyler olurdu. Kesintisiz birkaç saat uyumayı başardığı zamanlarda rüya da görürdü ama bu rüyalar yaşadığı hayata o kadar benzerdi ki dinlenmesine bile izin vermezdi; günde-

lik işlerinin, sıradan konuşmalarının, her zamanki korkularının küçük çeşitlemeleri idi. Bazılarında dişleri dökülürdü, o kadar; ötekiler hep alelade olurdu, böyle değil.

Bir vızıltı vardı. Sonra bir su birikintisinin üzerinde toplaşıp suyu kaldırmak istermiş gibi kanat çırpın sivrisineklerden yoğun bir katman. Bu saatte çoktan araçlarla dolup taşması gereken caddede kimse yoktu, hiçbir şey, tek bir ses ya da başka herhangi bir gürültü. Bunu fark edince daha dikkatli baktı: Birikinti, birisi dayanıp kusmuş gibi ağacın dibinden başlıyordu, sivrisineklerin emdiği şeyse su değil kandı.

Rüzgâr da yoktu. Akşamüstleri deli sikmiş gibi eserdi halbuki, şimdi de en azından hafif bir esinti olmalıydı ama o an oradaki tek şey kesif bir uyuşukluktu. Şeylerin varlıkları çok daha fazla hissediliyordu, çünkü gerçekten de kendi kaderlerine terk edilmiş gibiydiler.

Kapıyı kapadı, bir saniye ne yapacağını bilemeden öylece durup kaldı. Odasına döndü, orada da yine ayakta, masaya ve yatağa bakıp kaldı bir süre. Yatağa oturdu. En korktuğu şey neden korkacağını bilmemektir; beklenmedik şeylerle kapışmaya alışıkta ama beklenmedik şeylerin bile bir sınırı vardı, insan sabah kapısını açtığı anda dünyanın insansız olmayacağına güvенеbilmeliydi. Bu, asansörde uyuyakalıp uyandığında varlığından bile haberdar olmadığı bir katta kapının açıldığını görmek gibiydi.

Her şey sırayla, dedi kendi kendine, sonra anlarız ne sikim olduğunu, şimdi su. Su. Burnunu kaldırdı ve başını çevirerek evini dikkatle gözden geçirmeye başladı, sonra yüksek sesle, Tabii ya, dedi. Kalktı, elinde bir bardakla

banyoya gitti, rezervuarın kapağını kaldırdı ve dibinde üç parmak kadar su kaldığını gördü; gece işemeye kalkmıştı, sifonu çektikten sonra dolmamıştı. Rezervuarın dibini sıyırdı ama ancak yarım bardak bir şey çıktı. İçerken sadece tek bir damla su tenine düşmüş, o da gelip tam şakağında bir yer seçmişti kendine.

Hay sikeyim, dedi kendi kendine, ben ne zamandır bu kadar inanıyorum bu puştlara?

Dört gün önce tüm bu tantana bir şakaya benziyordu, tıpkı kapıdan çıktığında üzerine birinin atılıp, Sakin ol, benim, demesi gibiydi. Herkes şöyle düşünüyordu: Bir şey varsa bile mühim bir halt değildi. Hastalık bir böcekten geliyordu ve bu böcek de sadece sefalet içindeki mahallelerde görülüyordu. Sorun duvara bir gazete darbesi indirerek halledilebilirdi. Gazete alacak parası olmayanlar ayakkabılarını kullansındı; onlara sürekli bir şeyler vermenin gereği yoktu, sanki çulsuz olmak bir liyakatti. Her hapşırana, öksürene, bayılana ya da ah diyene, Açlıktan ölüyorsun! demek iyice moda olmuşu.

Büyük Ev'de sadece alt kattaki daireler doluydu ve yalnızca anemik öğrenci gerçekten korkmuştu. Resmi uyarılar başladığından beri ikide bir kapıya koşup binaya giren çıkan var mı diye gözetleme deliğinden baktığını duyuyordu. La Ñora diğer insanlar ne yapıyor diye bakmak için çıkmaya devam etti. Üç Kere Sarışın'ı da bir sabah sevgilisiyle dışarı çıkarken görmüştü. Üç Kere Sarışın'ın bu kadar yakınında olmak onu deli ediyordu; onun bir duvar, birkaç tuğla uzağında uyuması, uyanması, düş alması, bedenini o küçücük

giysilere sığdırması, uzaklaşırken külot çizgisinin kendisine gülümsemesi. Üç Kere Sarışın onu hiç fark etmiyordu, kapıda karşılaştıklarında Affedersiniz ya da Buyrun ya da Lütfen dediğinde bile aldırımıyordu, yalnızca bir keresinde sevgilisiyle giderken ona bakmak için bir anlığına dönmüş, hatta gülümsemişti.

Başka ne bekleyebilirdi ki, takım elbiseler bile giyer giyemez bozulurdu: Vitrinde ne kadar güzel görünürse görününler, onun iskeletine geçtikleri anda birden kırışır, dökülür ve tüm esprilerini kaybederlerdi; hele o iğrenç adliye kokusu da sinince iyice berbat olurlardı. Belki de eşyalar bile hayatının bir otobüs durağı gibi olduğunu, bir anlığına faydalı olsa da sonunda kimsenin orada kalıp yaşamayacağını hemen anlıyordu. Zaten kadın şu sürekli evine gelene benzer tiplerden hoşlanıyordu: altın Bakire Meryem madalyonunu herkes görsün diye gömleğinin üstten dört düğmesini açan ve saçlarını yağlayıp arkaya yatıran şu küçük sersemi gibilerden. Doğru, sevgilisi ona selam veriyordu ama bara gittiğinde iyi hizmet edilsin diye bolca bahşiş veren birisi gibi yapıyordu bunu.

Geçen dört gün boyunca verilen mesaj, Sakin olun, olmuştu: Herkes sakin olsun, bu iş fazla büyümeyecek. Şüpheli yüklü bu gergin sakinliğe bir otobüste şahit olmak düşmüştü şansına: Köpük çıkarmaya yarayan sıvı jelle dolu şişeler satan bir seyyar satıcı binmişti otobüse; jeli bir halkadan üflüyor ve oluşan küçük güneş sistemleri tüm otobüse saçılıyor, uçuyor, bir an havada duruyor, sonra birisine çarpıyor ama patlamıyordu. Jel köpükleri, diyordu adam, sabun

köpüklerinden daha dayanıklıdır, onlarla oynayabilirsiniz, ve parmaklarının ucuyla birkaç köpük alarak karıştırıyor, birleştiriyor, sonra yeniden üflüyordu. Ama köpüklerden biri bir adamın alnında patladı ve görünüşe göre köpüğün bir yabancının ağzından gelen nefes ve tükürükle dolu olduğu tam o anda kafasına dank etti herkesin. Yolcuların yüzünde buza kesmiş bir panik ifadesi belirdi, adam ayağa kalktı, Siktir git lan burdan, satıcı affladı, Ne oldu dostum, yapma böyle, ama öteki çoktan gırtlığına sarılmıştı bile; süveterinden tutup kaldırınca satıcıyla şişelerini yol kenarına fırlatması için şoför hızını –biraz– düşürüp kapıları açtı. Sonra kapıları kapayıp yeniden hızlandı. Ve kimse bir şey demedi. Kendisi de.

Ama o durumda bile artık tehlikeyi atlattıklarını düşünabiliyorlardı. Oysa önceki gece yayılmaya başlayan haberler artık birer safсата değildi kimse için. Her yerde aynı hikâyeye anlatılıyordu; birbirini tanımayan iki adam bir restoranda birden kan tükürmeye başlamış ve neredeyse aynı anda masalarının üzerine devrilmişlerdi. Hükümet ancak o zaman ortaya çıkıp bir açıklama yapmıştı: Salgın hastalığın –ilk defa kullanıyorlardı bu tabiri– düşündüğümüzden biraz daha agresif olabileceği kanaatindeyiz ve sanıyoruz ki yalnızca bir sinek –Mısır menşeli bir sinek olduğunu özellikle vurguladılar– aracılığıyla bulaşıyor ama başka yoldan bulaşmış gibi görünen bazı vakalar da söz konusu, bu yüzden biz ortadan kaldırmamız gerekenleri ortadan kaldırırken herkesin olduğu yerde kalması daha iyi, gerçi endişelenecek bir şey yok, bu şey her neyse peşine düşmüş yeterince zeki insanlarımız var, ayrıca hastanelerimiz de var ama ne

olur ne olmaz, yine de siz evden çıkmayın, kimseyi öpmeyin, kimseye dokunmayın, ağzınızı ve burnunuzu kapayın ve herhangi bir hastalık belirtisini hemen yetkililere bildirin ama her şeyden evvel endişelenmeyin. Bu, haklı olarak, Hemen evinize kapanın yoksa bu siktiğimin musibeti sizi de götürecektir, çünkü fena çuvalladık, şeklinde anlaşıldı.

Büyük Ev'in kapısını yeniden açtı, dışarı iki adım attı ama sokak yoğun bir terk edilmişlik havasıyla onu bir kez daha gerisingeri itti. İskeleti endişeyle milimetrik bir ölçekte baştan aşağı esnedi, Hassiktir, hassiktir, hassiktir, ne yapacağım şimdi, ve tam o anda ensesinde bir temas hissetti, bir tokat indirdi ve avucunun bir böceğin kanıyla lekelendiğini gördü. Geri çekilip kapıyı çarptı ve avucuna efsunlanmış gibi bakıp kaldı.

Ne oluyor orada? dendiğini duydu arkasından. Dönünce koridorun sonundaki Üç Kere Sarışın'ı gördü. Bir eliyle sırtına kapının pervazına tutunmuş, vücudunun yarısıyla dairelerinden dışarı uzanmıştı.

Elini pantolonuna silerek iki adım yaklaştı.

O ne? diye sordu kadın.

Yağ.

Üç Kere Sarışın biraz rahatladı ve yeniden sordu:

Ne oluyor dışarıda?

Hiçbir şey, dedi, şu anda tam olarak hiçbir şey.

Kadın başıyla onayladı. Muhtemelen inanmadan da olsa haberleri izlemişti.

İyi günler, dedi.

Akşam oldu neredeyse, diye yanıtladı Üç Kere Sarışın.

Yere bakarak gözlerini kırpıstırdı, bir şeye canı sıkkinmış gibi bir hareket yaptı ve, Telefonumun kredisi bitti, dedi.

Benimkinden göndereyim, dedi hemen, ne zaman bir kadınla karşı karşıya kalsa yerçekimi onu böyle şeyler söylemeye itiyordu sanki.

Üç Kere Sarışın yana çekildi, alışverişi koridorda da yapabilirlerdi ama bir baş hareketiyle içeriyi işaret etti. Ev zevkli döşenmişti; mor bir ikili koltuk, ikili koltuğa benzer bir başka koltuğun üzerinde bir başka sarışının posterı, mavi bir halı. Böyle söyleyince kendini çok terbiyeli hissedenden insanlardan olduğunu düşünerek ondan *mümkünse* bir bardak su rica etti ama bunu söyleyince kadın ona tuhaf tuhaf baktı.

Kredi aktarımı tamamlanınca kadın arama yapmak için sırtını döndü.

Üç Kere Sarışın'ın pantolonu vücudunu her yerinden kavıyordu. Vitrinin camından bakar gibi, onu hemen orada yiyip bitirivermek, kalçalarına, sırtına, diline yumulmak, sonra da kemiklerini eve götürmek üzere sarmalarını rica etmek isteyen lanet bir iştahla bakıyordu ona. Mavi pantolonunu titreyerek yavaşça indirdi, hayır hayır, tek parmağını bile oynatmadı; ensesini kokladı ve ensesindeki Üç Kere Sarışın saçlarını öptü, yok hayır, önünde kavuşturduğu ellerini hiç çözmedi, tıpkı takınmayı iyi bildiği çay yudumlayan beyefendi edasını hiç bırakmadığı gibi. Kadın telefonda, Peki ne olacak, hepimiz ölecek miyiz yani? diyordu. O zaman neden gelmiyorsun? Ama senin araban var, kimseyle işin olmaz ki... Ah, onların yanında kalacak kimse yok ha? Peki ama şimdi gelmezsen daha kötü olur, bundan sonra

hep orada annen ve kız kardeşlerinle tıklıp kalırsın, tabii, tabii biliyorum, hıhı, biliyorum, biliyorum, yakında geçecek, tamam, evet, ben de seni seviyorum, öptüm.

Yüzünü döndü, Gelmiyor, dedi.

O anda vedalaşmış olması gerekirdi, kadın teşekkür etmese bile, Bir şey değil, demesi ve gitmesi. Ama iradesi artık kendi iradesi değildi.

Gel televizyon izleyelim, dedi kadın ve yatak odasına girdi.

Eşiği geçmeye kalkışmadan kapıda durdu. Çok pembe, bol yastıklı bir odaydı. Kadın yatağın kıyısına oturdu, televizyonu açtı ve eliyle şilteye vurdu. Gel.

Birdenbire ağzı sulanmaya başladı, artık akbabaların dilinin üzerinde daireler çizerek uçtuğu bir çöl değildi ağzı, artık tıklım tıklım bir sokaktı, taşmış bir lağımdı. İtaat etti ve daha ileri gitmemeyi tembihledi kendine. Televizyonda spiker havadaki canavarlardan bahsediyordu. Gövdeleleri parlak şeritlerle kaplı kuzguni bir kurşun gibiydi ve altı tane upuzun, tüylü ayağın üzerinde kamburlaşıyordu, havaya uzanan antenlerle boru biçimli iki ağzın olduğu küçük, yuvarlak bir kafa vardı ucunda. Yani tam bir orospu çocuğuydu, görünüşe göre.

Nasıl da kararlı görünüyor değil mi? dedi kadın. Ağzında biriken tükürüğü yutarak evet anlamında başını salladı. Öyle, dedi, ama gerçekten bu mu acaba, daha bir tanesini bile suçüstü yakalayıp göstermediler bize, belki de başka bir böcek yaptı ve suçu buna yüklüyorlar.

Şaka yapmıştı ama Üç Kere Sarışın gözlerini kocaman açarak döndü ve, Gerçekten de, çok haklısın, dedi.

Müthiş ikna olmuştu. Belki de öyleydi, haklı olabilirdi.

Tam o anda elektrik kesildi. Üç Kere Sarışın'ın evi de onunki gibi gün ışığı almıyordu, Büyük Ev'in en dibindeydiler, birden zifiri gece gibi olmuştu ortalık. Kadın, Haydaa, dedi ve sonra sessiz kaldı, ikisi de sessiz kaldı, tutku yüklü, kaçamak bir sessizlikti bu: Bir şey yapman, kontrollü davranman gerekmiyordu, yarı aralık kapıdan bakar gibi şöyle gözucuyla bakman gerekmiyordu, kimse bilmeseydi ve sen kalkışmasan da yalnızca bir öpücük uzaklığında olduğunu bilerek orada kalmak yeterliydi; bir tür inanç sıçramasıydı bu onun için.

Demek böyle bir şeydi sürekli sonrasını düşünmemek, hep ama hep sonrasını düşünüp durmamak, bir tür kuluçkaya yatmış olmaktı bu, kendi üzerine kapanmaktı, şu ışıklar yansın artık diye beklememektir. Korkutucu biçimde, bir mucize gibi, Herhalde bebek olmadan önce böyleydik değil mi, dedi kadın, böyle sessiz, karanlıkta bekleyen larvalardık.

Yanıt vermedi. Kadının sesi onu yeniden bol yastıklı odanın yatağına itmmişti. Şimdi tekrar ona dokunmak istiyordu, bir kez daha iradesini kendisine ödünç verecek birine ihtiyaç duydu.

Bir şey içmek ister misin?

Ay evet, biraz votka iyi olurdu.

Bende mezcal var.

Kadının dudak büktüğünü tahmin etti.

Olur. İnsan her şeyi denemeli değil mi?

Yataktan kalktılar, kadın bir eliyle onun koluna dokundu, diğeriyle sırtına.

Düşme sakın, öyle bir şey olursa hayatta kaldıramam

seni. Onun rehberliğinde, bu dokunuş bitmesin diye normalden çok daha yavaşça ilerledi. Kadın kapıyı açınca ana kapıdaki küçük pencerenin koridorun sonuna vuran dikdörtgen ışığı gördü.

Hemen geliyorum.

Hiç oyalanmadan doğruca evindeki masaya gitti, üzerindeki şişeyi kaptı, shot bardaklarını da eve defalarca dut gibi gelmiş birinin becerisiyle kolayca buldu. Dönmeden önce koridorun sonuna kadar yürüyüp dışarı baktı. Sineklerin birikintiyi terk etmiş olduklarını gördü, kan sandığı şey de aslında suyun üzerinde dalgalanan siyah bir tabakaydı. Önceki günlerde üzerleri beyaz zarlarla kaplı bir sürü birikinti gördüğünü hatırladı, bu gördüğü ilk siyah renkliydi.

Uğursuz sinekler tarafından ele geçirilen şehir hâlâ sessizdi.

Dönüşte yolunu ocakta yanan küçük ateşe bakarak buldu. Üç Kere Sarışın'ın mavi bir halenin içindeki silueti peynir, domates ve *chipotle* biberi kesiyordu.

Önce bir şeyler yiyelim, yoksa içip içip aptalca şeyler söylüyorum.

Tortillaları çevirdiler, bir daha çevirdiler, iyice ısınınca dürüm yapıp ayakta yediler. Sonra içmeye başladılar.

Niye kimse görmeye gelmiyor seni? dedi kadın.

Dışarıda herkesin rahatı yerinde, diye yanıtladı, burada mezcal'ım ve ben iş konuşmayız.

İnsanlar yalnız kalınca delirirmiş, dedi kadın.

İnsanların onu yanında istemesi ona her zaman mucize gibi gelmişti. Özellikle de kadınların, erkekler taşlara bile

yanaşırdı. Sevişmeye başladığı ilk zamanlarda, yatağındaki kadının yanlışıyla orada olmadığını kabullenmek zor geliyordu. Bazen odasından çıkıyor, orada kendisini bekleyen çıplak bir kadın olduğuna inanmadan içeri bakıyor, sonra bir daha bakıyordu. Neden, der gibi. Zamanla fark etti ki önce salağa yatarak yaklaşıyordu kadınlara, sonra laf yapan ağzı devralıyordu işi. Önce dil sonra dalga, önce dil sonra dalga, aynen böyle. Bir keresinde bir kız itiraf etmişti, hemşire arkadaşı Vicky onları tanıştırmadan önce kıza uyarı olarak, “Bi bak, hoşuna gitmezse sakın konuşma, yoksa canın onunla düzüşmek ister,” demişti. Kendisi hakkında söylenmiş en doğru şeydi bu. Sonra bir daha hiç gelmemeleri ya da çok az gelmeleri umurunda değildi. Kullanılıp atılmak onu rahatsız etmiyordu.

Üç Kere Sarışın ona ailesinden bahsetti; berduş ve koka-inman olduğu, zilzurna sarhoş olup iğrenç laflar ettiği için görüşmediği erkek kardeşinden ve onu işyerinden kıskartmalarla tanıştıran ömür törpüsü annesinden. Nasıl insanlar olduğunu göstermek için tüm detaylarıyla anlatıyordu: yemekten sonra peçeteyi ağzına götürüp dişetlerini temizleyen, sonra peçeteyi masanın üzerine koyan bir avukatı ya da koltuğunda sürekli kıpırdanıp duran ve ikide bir takımlarını düzelterek, Gerçekten taşaklarım çok büyüktür benim, diyen bir başka tipi.

Düşünebiliyor musun, diyordu kadın, ne insanlar var.

Söz ettiği tipler onun tipleriydi, tüm gün haşır neşir olduğu, bütün gününü geçirdiği insanlardı, kendi aramızda dediğinde kastettiği kişilerdi, onun insanlarıydı. Bu kadar farklı çamurdan olmamıza rağmen orada, onun bu kadar

yakınında olmak ne büyük mucize, ne garip şey, diye düşündü. Sokağın gürültüsü duyulmadığı için konuşurken Üç Kere Sarışın'ın sesi tüm evde yankılanıyordu ve ara ara, şimdi tam sırası, zamandan başka bir şeyimiz yok hissine kapılıyor ama hemen sonra içi birtakım iyi duygularla ürperiyor, daha önce sahip olduğunu bilmediği bir sabırla doluyordu. Sonra kadın, sevgilisinden bahsetmeye başladı, hem de tüm ötekilerden farklıymış gibi, Eğer tanısaydın sen de, diyordu ki adam dışarıdan gelen bir sesi fırsat bilerek, Şimdi geliyorum, dedi ve koridora çıktı.

Kapıyı açtı. Anemik öğrenci pis bir suyla yıkanmış da sırlıklam kalmış, sonsuza dek alınaya yapışmış gibi duran saçlarıyla ürkmüş, beti benzi atmış halde oradaydı. Kesin günlerdir dışarı çıkmamıştı ve peynirli dürümlerin kokusu ona kadar gitmişti. Bir an ona, İçeri gel birader, şimdi sana da bir şeyler hazırlarız, demeyi düşündü, sanki kendisi başka tür bir insanmış, çocuk kapıya başka tür bir anda gelmiş gibi, ama yalnızca, Hadi evine gir, üşüteceksin böyle, dedi. Kapıyı kapayıp Üç Kere Sarışın'a döndü. Eee.

Üç Kere Sarışın bir çift kokulu mum çıkarmış, mor salona yerleşiyordu. Ona bir mezcâl daha doldurdu, bardaklara bakarak kadeh kaldırdılar, olması gereken de buydu –neydi o gözlerin içine bakmak öyle, sanki öncesinde birbirimizin canını yakmışız gibi– ve adam bir dikişte içti. Mezcâl öylesine esaslî ve iyiydi ki, içindeki pisliği temizleyen bir tür damıtılmış pislik gibiydi. Kadehi yeniden orta sehpaoya koydu ve kendisine üçüncüyü doldurdu. İçki onu daha iyi bir adam yapıyordu: Dişleri beyazlıyor, kemikleri sağlamlaşıyor, saçları ona daha bir yakışıyordu, sanki soğuk ve alaycı bir